

opfylde denne Forpligtelse; hun kan ikke søge ham ved Domstolene. — Den høitærede Justitsminister sagde ganske vist, at der er andre Retsmidler, men jeg hørte ikke, hvad det er for Retsmidler, der staa til den gifte Kones Raadighed, saalænge Ægtefæbet bestaar. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at der er nogen. Ja, naar Ægtefæbet faktisk er opløst, navnlig naar Manden jager Konen bort eller forlader hende, saa har hun Retsmidler, men saa er Ægtefæbet i alt Fald fra sin faktiske Side forbi, saa er det ude. — Den høitærede Justitsminister sagde, at man har Straffelovgivningen, men jeg ved i Virkeligheden ikke, hvor vi have Straffelovbestemmelser for en Mand, som ikke underholder sin Kone i det Omfang, som han bør. Det tror jeg ikke, vi have Straffelovbestemmelser for, og det er jo dog kun det, som her er Tale om. Jeg tror, at denne Mandens Underholdningspligt er egentlig ikke nogen Pligt overfor Konen, det er egentlig ikke Konen, som har Krav paa Underhold af Manden, men Fattigvæsenet. Først naar Konen kommer til at søge Fattighjælp, kan Fattigvæsenet henvende sig til Manden for at faae Dækning. Det er altsaa i Forhold til Fattigvæsenet, at Manden har Underholdningspligt overfor sin Kone, men ikke overfor Konen personlig. Det er ikke en saa stor retlig Byrde — hvad det er praktisk og faktisk, er en anden Ting — som man i Almindelighed er tilbøjelig til at mene. Nu gjorde den høitærede Minister opmærksom paa, at det Forslag, som er fremlagt i Norge, endnu ikke har ført til nogen færdig Lov, og deraf sluttede den høitærede Minister, at det var et Spor, som vi burde sty. (Justitsministeren: Som ikke var særlig indbydende at træde ind paa!). Ja, deri er jeg ganske enig med den høitærede Minister; hvis jeg havde haft den modsatte Opfattelse, vilde jeg ikke have stillet disse bedste Ændringsforslag, men ligesom taget Professor Aschehougs Forslag og forelagt det her i Thinget. Jeg tror nemlig ikke, at det er noget helbigt Spor, som man er kommen ind paa i Norge, og derfor er jeg i nogen Tvivl om, om de slippe helbig ud deraf. De have der lavet sig et Lovforslag paa 50 Paragrafer, der søger med høj Grad af Omhu — det skal jeg villig indrømme — men tillige med høj Grad af Detail at udtømme ethvert Spørgsmaal, som kunde tænkes reist paa dette Omraade. Jeg tror, at der deri ligger noget i saa høj Grad Afstrækkende for den almindelige Bevidsthed, at det er muligt, at Forslaget strander paa det. Forresten skal jeg være den Sidst til at bestride, at hele denne Sag er forbunden med overordentlig store Vanskeligheder og ikke kan drøftes omhyggeligt nok. Deri er jeg fuldstændig enig med den ærede Minister og fuldstændig uenig med den ærede Forslagsstiller, som tror, at, naar han blot kan faae sit Forslag igjennem, fulde der være bundet No-

get for denne Sag. Jeg tror lige det Modsatte; hans Forslag vilde ikke gjøre denne Sag Andet end Slade. Jeg har derfor ogsaa hele Tiden tænkt mig, at, hvis dette Thing var villigt til at gjøre noget Virkeligt paa dette Omraade, maatte vi, som den høitærede Justitsminister antydede, komme til en mere indgaaende Behandling af denne Sag og navnlig til en Behandling i et Udvalg. Det Punkt, hvor jeg havde mindst Grund til at være tilfreds med den ærede Ministers Udtaalelse, er ganske vist § 3. Det forholder sig ikke saa, at jeg skulde have overset, at der er Forskel paa min Redaktion og paa Redaktionen i den svenske Lovgivning og i det norske Udkast. Nei, det har jeg meget vel set; men jeg har troet, at naar man ikke gif saa vidt, eller ikke fulgte den Redaktion, jeg her har tilladt mig at foreslaa, vilde det Hele ikke faae meget at betyde. Skal man først til at undersøge, hvilken af Ægtefællerne der er Skyld i, at Samlivet er hævet, skal man først ind paa hele den Historie, er jeg bange for, at man ikke kommer ud af det. Det er det One: de praktiske Vanskeligheder. Men det Andet er det, at jeg er ganske uenig i den Betragtning, som her gjøres gjældende, og som navnlig stærkt blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgfreds (Summeluhr), at det skulde være en Uret mod den ene Ægtefælle, en Straf, at Formuen deles, naar Ægtefæbet faktisk heves. Jeg forstaaer slet ikke, hvorledes den Betragtning kan blive fremsført af dem, som saa stærkt fremhæve, at Ægtefællerne ere lige stillede med Hensyn til Formuen, at deres Ret i Fællesboet er en Ret til Halvdelen hver. Naar man anerkjender det, bliver der ikke Spørgsmaal om Ret og Uret, ikke Spørgsmaal om at undersøge, hvor Ansvarer maatte ligge for den faktiske Oplosning af Ægtefæbet; men Sagen er simpelthen den, at Enhver tager, hvad der efter Lovgivningen er dens Ret, og jeg kan ikke se noget som helst Forargeligt i, at Konen faar det Halve af den fælles Formue, naar Halvdelen er hendes, selv om Forholdet er det, at det er hende, som har taget Initiativet til Oplosningen; hun faar ikke en Dre mere, end hvad der er hendes lovlige Ret. Det er den Betragtning, som jeg tror ikke er kommen tilstrækkelig frem endnu, og det er meget naturligt, at den ikke er det, fordi Fællesfæbet, som det bestaar hos os, ikke er Andet end en Titel, som ikke skjuler nogen virkelig Realitet. Men hvis man gjorde Uvur af, at der er Fællesfæbet, hvis den theoretiske Regel, som ikke bestrides af Nogen, praktisk var gaaet ind i Folkets Bevidsthed, vilde man ikke kunne bestride, at Konen har ganske samme Ret som Manden til at faae sin Halvdel. Jeg ser ikke, at der, selv om det er Konen, der forlader Manden, er nogen Grund til at plyndre hende for hendes lovlige Eiendom. Hvis man erkjender, at Halvdelen af Boet er hen-